

első capriccio

oldalt ereszkedtünk le: éreztem is a
combom ahogy végig megfeszül bízhattam
a kezemben: hagytam a tájat üzenni:
délíg még elérnek a tornyok. feküdni

végig: akkor már hogy is csodálhattuk vol-
na a híd összehajló ívét? szorítot-
tad nyelvedre a göröngyöt: végső bizony-
ságod: már megnevezhetetlen otthonod.

a fűszálakat ahol meghajlanak - :itt
lehetsz akár győzedelmes. emlékeink
inkvizítora: hosszú délután: boncol-
gatja teremtményei testét a nyár. ol-

dalt ereszkedtünk le: mondtad nézzem csak! ök-
lendezik a tó: fatörzsek. -. idézték völ-
gyek: /öledben ezért/ domborítva kínál-
tattad a háncsolt fa ízét. visszatalál-

tünk: tudtam lépéseink elbukott forra-
dalmak és valahogy eszembe jutottak
azok a hosszú mozdulatok a tenger
és álmodtam s nem tudom hazatértem-e?

Lengyel Zoltán

harmadik capriccio

/vándor is csak azért lettem/

megérkeztem: kávé forrázta nyelvem fél-
szegségemben tartott akár egy kimondás
előtti pillanat. hosszan jöhettünk: néz-
tem számolva üveg mögött az ember táj

közt szerelem kudarcait. a fák ez a
töltés az oszlopok: vajon miféle lá-
zadás lenne nem hinni futásuk? megtart
a megérintés bizalma. lehetne há-

tam akár veritékes: elnézem cige-
rettáját az ablaktörlőt s ahogy a vá-
ros végén felvett: csak mind engem féltene!
: rejtett alanyok: egészükkel szembe ál-

lítanak: vétkezni hagyva. és lassan men-
tünk: /mozdulataim éreztem előre:
bizonyosságod kegyelem-hajkurászó ked-
vem lesz mint ölünkben a tékozló erek./

nem szólt én nem szóltam: éreztem ekkor men-
tettünk meg vagy fél percet - ebből az egész-
ből: hosszan jöhettünk és dolgaim már nem
hitték: megfeszültek köröttem: de csak épp

Lengyel Zoltán